

ÇAĞRI DÖRTER

SEZGİNİN SONSUZLUĞU

İnsan, içinde sonsuzluğun sırrını taşır...

DESTEK YAYINLARI: 1445
TASAVVUF: 37

ÇAĞRI DÖRTER / SEZGİNİN SONSUZLUĞU

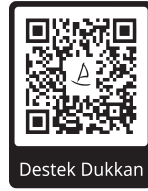
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2021
3. Baskı: Mayıs 2021
4. Baskı: Haziran 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-222-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Matbaa Mücellit-Çetin Koçak
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sok No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No. 48625

ASİ PEYGAMBERLER
OUROBOROS

**SEZGİNİN
SONSUZLUĞU**

İnsan, içinde sonsuzluğun sırrını taşır...

ÇAĞRI DÖRTER

Engin...

Ancak okyanuslar veya evrenle birlikte anılabilir
bu sıfat.

Bir okyanus gibi verici,
kinden ve affetmemekten uzak,
ona ne yapılırsa yapılsın
derdi hep vermek olan.

O'nun gibi olmadıkça,
anlaşılması güç bir hal.

Hayat gibi besleyici
ve bir babanın olabileceği zirvede fedakâr...

İnci...

Çevresi ne kadar kirli olursa olsun
onları alıp güzelliğe çevirebilmesiyle
biricik.

Kimseler bilmeden fedakârlığını yapan
ve bozulmadan kalabilen;
geçen zamana rağmen.

Çoğu zaman parlaklığı rahatsız eden,
o ışığa sahip olmayanları.
Ama niteliklerini bırakmayan
ve bozmayan.

Hem savaşçı hem de dik duruşlu bir yıldız gibi
parlamayı sürdüren...

Bu kitap;
tüm varoluşun sonsuz döngüsünü sağlayan
annelik ve babalık makamlarının özel temsilcileri olan
İnci ve Engin'in isimleriyle,
bu makamların sorumluluğunu sırtlanmış
ve hakkını vermek için çabalayan
tüm anne ve babalara
ithaf edilmiştir.

*“Paylaşılır” ancak,
O’ndan olur ise lütuf.
Olmaz ise, kimin haddine;
açılan ellere kirli bir riya ile dağıtmak,
fakirliğini...*

“Söylediklerimi yapan mı daha yakındır bana, yoksa yolumda yürüyen mi?”

Peygamberden gelen bu ani ve beklenmedik soru, izdeşlerini şaşırtmıştı. Bir cevap bulmak umuduyla birbirlerine bakarlarken, bir yandan da az önce sorulan büyük soru zihinlerinde dolanmaya devam ediyordu: “Söylediklerimi mi yapan, yolumdan mı yürüyen?...”

İçlerinden biri, beklenen soruyu sordu: “Söylediklerin, yürüdüğün yol değil mi?”

Peygamber cevapladı. “Hayır...”

Şaşkınlıkları artmıştı. “Ama neden?”

Hava bulutluydu. Durdukları toprak yol, peygamberin hemen arkasında iki yöne ayrılıyordu. Peygamber ağır ağır cevapladı. “Yürüdüğüm yol O’na giden ve adanmışlık isteyen zor bir yoldur. Eğer onu önermiş olsaydım, size zulmetmiş olurum. Ve beni sadece 12’niz izler, geri kalanınız yollarda heba olur, bana kızar ve öğretiyeye düşman olurdunuz...”

Şaşkınlardı. “Peki ya bize anlattığın yol?” diye sordular.

“Söylediklerim; izlemesi kolay, bu denli adanmışlık istemeyen, güzel bir yaşamı gerçekleştirmenizi sağlayacak yoldur. Cennete giden yol...”

Dediler: “Elbette ki bize kolaylaştırılmış olanı yapmayı tercih ederiz. Bir yandan hayatlarımızı kazanmamız, ailelerimize bakmamız ve çalışmamız gerekiyor. Aşıkâr ki, biz senin gibi değiliz...”

Cevapladı: “Doğrusu da budur. 12’niz hariç...”

Aralarından biri, “Ama...” dedi. “Eğer bize önerdiğin basitleştirilmiş yol cennete gidiyorsa, bir insan neden ötekini seçsin ki, aynı yere varıyorsa?”

“Aynı yere varmıyor” diye cevapladı peygamber. Ortalık buz kesmiş ve topluluğun şaşkınlığı artık neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Elini hafifçe kaldırarak, şefkatle topluluğa sol taraftan devam eden yolu gösterdi. Ve topluluk, peygamberin yolundan ayrılıp, gösterdiği yöne doğru yürüyerek gözden kayboldu...

Kalanlar sordular. “Nereye gidiyorlar?”

Cevapladı. “Cennete...”

Sordular. “Ya biz?”

Cevapladı. “O’na...”

Bir müddet derin bir sessizlik hâkim oldu hepsinin arasında...

Peygamber devam etti. “Siz, tıpkı bizim gibi, bu cevaplardan tatmin olmayacak olanlarsınız. Siz, tıpkı bizim gibi, bizzat bu dünyadayken yaşayıp görmek isteyenlerdensiniz. Siz, tıpkı bizim gibi, kendi özgürlüğü ve özgünlüğü için risk alabilecek denli Aşk’a düşmüş olanlarsınız. Siz, tıpkı bizim gibi, kimseyi sonuna kadar izleyemeyecek olanlarsınız. Siz, tıpkı bizim gibi, yalnız olacak olanlarsınız. Siz, tıpkı bizim gibi, cennete değil Hakikat’e talip olanlarsınız. Ve bundan dolayı da siz, ancak bizim dinimize tabi olabilecek olanlarsınız...”

Sordular: “Hangi dindir bu?”

Cevapladı: “Peygamberlerin Dini...”

Huşu içinde O’na bakıyorlardı. Aralarından biri “Bu yol da sağdaki olsa gerek, öyle değil mi?” diye sordu.

“Hayır” dedi peygamber. “Soldaki olmadığı gibi, sağdaki de değil...”

“Ama...” dediler. “Başkaca bir yol yoktur ki gidecek?”

“Bilmeyen için yoktur...” diye cevapladı peygamber. Sözlerinin ardından onlara arkasını dönüp ağır ağır yol ayrımının ortasındaki çalılıklara doğru yürüdü ve tam ortalarından geçerek gözden kayboldu...

Birbirlerine baktılar... Orada gerçekten bir yol yoktu! Ancak hepsinin kalbinde aynı itki vardı. Aynı anda yürümeye başladılar. Çalılıklara ulaştıklarında hiç tereddüt etmediler ve “yol olmayan yol” a girerek gözden kayboldular...

Rivayet olunur ki, hangi zamanda ve mekânda olursa olsun, o yolu sürme aşkı alev alanlara görünürler. Ancak görmek yetmez, aşk ehlinin onları tanınması ve güvenmesi de gerekir. Eğer tüm bunları yapabilen olursa, onları da aynı yolculuğa çıkardıkları söylenir...

8

**Sizin Yasa'nız da
Benim Kalbime Uymuyor**

“Her bir yolcusunu menziline ulaştıran bir din, Peygamberlerin Dini... Var mıdır gerçekten böyle bir şey? 12 izdeş? Kimselerin bilmediği gizemli bir yol?”

“Demek sonunda buralara kadar geldin ha? Sen ne düřünüyorsun?”

“Doldurulması gereken bazı boşluklar var. Olsaydı, tüm insanlık peşine düşmez miydi böyle bir yolun?”

“Kendini ne çıkarmayı sevmiyor diyelim...”

“Nasıl?”

“Bir ismi yok...”

“Bulanlar nasıl buluyor?”

“ok istiyorlar...”

“Sonra ötekilere de tavsiye etmiyorlar mı?”

“O zaman bir isim alıyor hemen. Ve her seferinde bir başka kıyafete bürünüyor. Tavsiyeye açık bir yol değil, anlayacağın...”

“Neden?”

“Bu herkes için en hayırlısı. Böylece hayat yolculuğu ötekiler için de kolaylaşıyor. Bu yol; isimsiz, cisimsiz ve kayıtsız haliyle yürümesi oldukça zor bir yol. Adanmışlık istiyor. Emek, zaman ve disiplin istiyor. Anlayış istiyor. Aklın sürekli işletilmesini istiyor. Uykusuz geceler ve gündüzler istiyor. Sonra da, aklı aşmaya ve sezginin kanatlanmasına izin verilmesini istiyor... Ne dersin? Sence kitlelere uygun bir yol mu bu?”

“Sanırım değil...”